

Jordomrejse

med engle og dæmoner

Ilona Bechville

Ilumia

Jordomrejse

med engle og dæmoner

Ilona Bechville

Ilumia

Manden på første række

”Ilona, hvis du kun havde et halvt år tilbage at leve i, ville du så leve og arbejde, som du gør nu?”

Jeg har lige mediteret og sidder stadig med lukkede øjne i min seng, da spørgsmålet skyder op fra mit eget indre.

Svaret – et klart og utvetydigt NEJ – kommer prompte.

”Jamen, hvad så,” fremstammer jeg.

”Du skal lukke uddannelsen.” Endnu et klart svar præsenterer sig indefra i samme sekund, jeg udtaler spørgsmålet.

”Skal jeg lukke uddannelsen? Jamen, det kan jeg da ikke, den er jo ligesom et barn for mig.”

Det er, som om tiden står stille.

Tårene pibler frem.

”Jeg ... skal ... lukke ... uddannelsen,” hvisker jeg, mens jeg stadig med tvivl i sindet undersøgende smager på hvert ord.

Sådan begynder jeg forårets tredje og sidste foredrag om min pilgrimsvandring til Santiago de Compostela og om at bruge hjertet som GPS.

Jeg kigger rundt på tilhørerne i salen. Alles øjne hviler opmærksomt på mig. Hvad mon de tænker om den skelsættende morgen, som blev begyndelsen på det hele for snart halvandet år siden? Morgenen, hvor mit hjerte inden for få minutter guidede mig til at træffe ikke bare én men to drastiske beslutninger: Jeg skulle lukke min uddannelse, og jeg skulle gå Caminoen til Santiago de Compostela i Nordspanien.

”Den første beslutning rystede mig i min grundvold, og jeg brød hulkende sammen,” fortsætter jeg. ”I tæt på to årtier

havde jeg brændt for at guide børn og familier igennem livets storme og i syv år havde jeg uddannet andre til at gøre det samme. Det var overvældende at mærke, at det vigtige arbejde skulle rundes af, men jeg var ikke i tvivl. Noget i mig vidste, at det var sandt. Dette noget havde i lyntempo sat gang i en ommøblering af mit indre hus, det, som rummede alle forestillinger om, hvordan tingene skulle være, for at min verden hang sammen. Nu stod jeg der – og det, som jeg før havde set som en solid bygning med et godt fundament, lå nu som et kollapset korthus for fødderne af mig. Alt under solen har sin tid. Og skønt morgenens oplevelse syntes at komme ud af det blå, så vidste jeg fra min underbevidstheds dyb, at beslutningen på et usynligt plan havde taget form over et stykke tid. Accepten indfandt sig langsomt samtidig med at møblerne fandt deres nye plads.”

Der er fuldt nærvær i salen. Historie gør indtryk på de fremmødte, som den gjorde på mig.

”Og så var der den anden beslutning. Pludselig hørte jeg mig selv sige: ”Så kan jeg gå Caminoen!” Jeg blev lige så overrumplet over den tanke, som hvis et rumskib med en skålfuld søde jordbær var landet på min seng den kolde novembermorgen,” siger jeg og ler, og flere i salen ler med. ”Det var en skøn bekræftelse på, at når én dør lukker sig, åbner der sig altid en ny. Men euforien varede kun et øjeblik. Et hurtigt kig i min kalender afslørede nemlig, at jeg havde forpligtet mig ti måneder frem, og først det følgende efterår ville der være så mange samlede dage uden aftaler, at jeg kunne gå Caminoen. Det følte umiddelbart som langt ude i fremtiden, men selvfølgelig ville jeg afslutte mit sidste uddannelseshold lige så kraftfuldt og engageret som de otte hold, der var gået forud. Så jeg affandt mig hurtigt med situationen og glædede mig ved tanken om, at Caminoen ventede på mig.

Foredragsgæsterne følger indlevende med.

”Men hvorfor er jeg og millioner af andre draget af Caminoen?” spørger jeg og fortsætter med at besvare mit eget spørgsmål.

”Mange går turen af religiøse eller spirituelle grunde, andre har fokus på at motionere, og blandt dem er der en del, der håber at smide nogle overflødige kilo undervejs. Andre igen står ved en skillevej, mens nogle er kommet ud på den anden side af store livsbegivenheder. En del opsøger eventyret for eventyrets skyld, og atter andre ved ikke, hvorfor de er der, de har bare mærket et kald og er taget afsted. Sådan var det for mig. Pludselig viste Caminoen sig som mit åbenlyse næste skridt. Jeg gik tæt på 900 km, fra Saint-Jean-Pied-de-Port i Sydfrankrig til Santiago de Compostela og videre ud til havet ved Finisterre, og der var ikke én dag på min lange vandring, som ikke berigede mig med en unik oplevelse. Sådan er det faktisk også herhjemme i det, vi indimellem kalder ’den grå hverdag’. Vi er bare ikke lige så opmærksomme, og vores sanser er ikke lige så åbne og modtagelige i vores daglige rutiner, som når vi har bevæget os væk fra det velkendte. Det er først, når vi begiver os ud på en usædvanlig rejse, at vi indstiller os på, at der kan ske noget usædvanligt. Vi åbner os på en ny måde for at registrere livets små og store mirakler. Det er det, der gør rejser helt særlige.”

Jeg stopper op et øjeblik og smiler. Lige nu føles det helt særligt at være, hvor jeg er. Det er ren luksus at holde foredrag med et så engageret publikum. Min stemme flyder over af glæde og begejstring, mens jeg fortæller om de mange enestående møder og fantastiske oplevelser, som min pilgrimsvandring tværs over Nordspanien var fyldt af.

”En gang overnattede jeg et sted, hvor 26 nationaliteter var repræsenteret. Vi var over hundrede i den samme sovesal.

Køjesengene stod så tæt sammen, at det føltes som om, jeg sov i dobbeltseng med kvinden ved siden af mig. Det var noget af en oplevelse,” siger jeg og griner. ”Der er ikke meget plads til privatliv under de omstændigheder. Mønstre, vaner og fordomme – mine egne og andres – stod nærmest bøjet i neon for næsen af mig. Det var fascinerende.”

Nu hvor aftenens foredrag handler om at bruge hjertet som GPS, gætter jeg på, at alle, som er mødt op, har en drøm, måske endda en hemmelig drøm, om at bryde med den velkendte hverdag og om ikke andet så for en stund at gøre noget helt andet, end de plejer.

”Hvad drømmer du om?” spørger jeg derfor ud i salen. ”Hvad siger dit hjerte?” Hvis du kun havde et halvt år tilbage, hvad ville så være vigtigt for dig? Hvordan ville du prioritere?”

Jeg er spændt på, hvad de svarer. Mange mennesker er helt uvante med at lytte til hjertet, og det er ikke underligt, for i den vesterlandske kultur er vi opdraget til at hente svar hos fornuften og det rationelle sind.

”Jeg vil til Hawaii og svømme med delfiner,” siger en kvinde i rød cardigan beslutsomt, ”og jeg vil også gerne gå Caminoen.”

”Jeg vil tage orlov fra mit arbejde og sejle i min båd i et halvt år. Det er en drøm, jeg længe har haft,” fastslår en midaldrende mand med øjne, der allerede lyser ved tanken om den rejse.

En ung mor tager over. ”Hvis jeg kun havde et halvt år tilbage, ville jeg give min søn endnu mere kærlighed og omsorg, så han kunne klare sig bedst muligt, når jeg ikke var der mere.”

Flere rækker hånden op. Og vi fortsætter ad drømmenes allé.

”Min drøm er at skrive en bog og få den udgivet,” siger en kvinde på 3. række.

”Det med at lytte til hjertet har aldrig været min spidskompetence,” indrømmer en moden mand i marineblå blazer udover en hvid skjorte med den øverste knap åben ved halsen,

”men mit helbred har givet mig en advarsel.” Hans blik glider ud til siden, så ser han lige frem igen og siger: ”Fremover vil jeg nyde livet mere, nuet er blevet vigtigere og det betyder også, at kvalitetstid med mine kære har fået meget højere prioritet.”

Jeg holder øjenkontakten med ham, lægger en hånd på mit hjerte og siger: ”Tak for den indsigt.” Så tager jeg en dyb vejrtrækning og vender mig mod en let buttet kvinde tæt på min egen alder, som har markeret, at hun også vil sige noget.

”Jeg vil gerne ud at rejse og gøre noget helt andet, end jeg plejer. Men jeg er usikker på, om jeg er god nok, om jeg kan finde ud af det. Jeg ved heller ikke, om jeg taler godt nok engelsk!” Hun sukker modløst.

Jeg nikker anerkendende til foredragsdeltagerne, som så åbent deler deres drømme og bekymringer.

”Vi kan meget mere, end vi tror, når vi først kaster os ud i det. Og hvad sproget angår, kan jeg berolige dig. Jeg har mødt masser af mennesker på Caminoen, som ikke talte et ord engelsk, og som alligevel klarede sig strålende. En ung japansk kvinde for eksempel som talte flydende japansk, men kun nogle få engelske ord. Jeg taler godt engelsk, men ikke et eneste ord japansk! Hver gang vi mødtes, var det med smil og krammere. Efterhånden kom flere ord til og senere skrev hun til mig på Facebook: *Du har lært mig at tale uden ord.*” I det jeg siger det højt i salen, kan jeg næsten mærke stemningen på stierne med hende igen. ”Beskeden indeholdt også nogle japanske tegn, som jeg ikke forstod, men de ramte mit hjerte, fordi de var smukke, og det rørte mig især, at hun havde skrevet en så kær sætning til mig på *engelsk.*” Flere i salen har fugtige øjne. Jeg lader stemningen stå et øjeblik, inden jeg igen spørger ind til tilhørernes drømme.

”Jeg vil gerne trekke i Himalaya,” siger en kvinde med let trods i stemmen. ”Men hver gang jeg får en god idé, bliver den

omgående overhalet indenom af sådan en snusfornuftig en, der siger, at det ikke kan lade sig gøre. Inden der er gået ret mange dage, har jeg fået mig selv snakket fra det. Det er irriterende, for jeg ødelægger faktisk det hele for mig selv, før jeg overhovedet er kommet i gang.”

”Det kender jeg godt,” sidekvinden med en tyk kastanjebrun fletning griber tråden, ”men en dag gjorde jeg noget anderledes. Jeg havde længe ønsket at rejse til Island og ride på islandske heste. Pludselig bød muligheden sig, og inden jeg havde set mig om, havde jeg købt billetten. Bagefter var jeg rystet over, hvad jeg havde gjort, men billetten var jo købt, så jeg tog af sted og havde en fantastisk oplevelse!”

”Mange oplever det, I beskriver,” følger jeg op. ”Vi føler frygt for det ukendte og mærker tvivl. De fleste vil gerne lytte til hjertet og følge den drøm, der brænder indeni. Men når vi skal handle, og konsekvenserne af beslutningen bliver åbenlyse, mister mange modet. For vi skal ikke ret langt ud ad den ukendte sti, før uroen melder sig. Og den kommer ikke alene! Den har følgeskab af en hel hær af foruroligende tanker og spørgsmål.”

”Spørg dig selv, hvad der bremser dig, når du bevæger dig ud i det ukendte. Hvad har forhindret dig i at realisere din drøm indtil nu? Hvis frygten ikke skal vinde, så er det en god ide at undersøge, hvad der konkret skal til for at sætte skub i drømmen. Hvad kan være et helt konkret første skridt for dig?” spørger jeg og ser rundt på de modige drømmere.

”Jeg vil købe vandrestøvler og begynde at gå dem til,” svarer en med det samme.

”Jeg vil overveje, hvad jeg kan sælge for at skaffe penge til turen,” byder en anden ind, mens en tredje, der præsenterer sig som Jakob, fortæller, at han tidligere har gået Caminoen til Santiago de Compostela og nu føler sig kaldet til at gå den igen.

Han har sagt sit job op og planlagt en otte måneders rejse til steder i verden, som han altid har drømt om at besøge.

”De kritiske indre stemmer har jeg også mærket,” fortsætter Jakob, ”de fortalte mig, at det var helt skørt, det jeg havde gang i, man siger da ikke bare sådan sit arbejde op. Selv min afdøde far har givet sit besyv med,” understreger han med løftede øjenbryn og et skævt smil.

Jeg løfter også øjenbrynene og retter så min opmærksomhed mod hele gruppen.

”De kritiske stemmer slipper vi ikke for, når vi begynder at rokke en båd, der har ligget forankret længe. Og som jeg nævnte tidligere, stiller frygten en hel masse spørgsmål. ’Hvad mon der vil ske, hvis jeg beslutter mig for at lytte til mit hjerte?’ ’Kan jeg være sikker på, at det vil føre til noget godt?’ ’Hvis jeg slipper mit arbejde eller min kæreste eller min bolig, vil jeg så nogensinde få et nyt arbejde, og vil det være bedre, end det jeg har? Vil jeg nogensinde møde en ny kæreste, eller ender jeg med at være alene resten af mine dage? Og får jeg nogensinde en anden bolig?’ Der er tilsyneladende ingen ende på alle de skrækelige ting, der kan ske, når frygten har ordet.”

Der bliver nikket genkendende i salen.

”Frygten havde også et solidt tag i mig på Caminoen,” fortsætter jeg. ”Indimellem når jeg tænkte på fremtiden, var jeg rystende bange, for jeg anede jo ikke, hvad jeg skulle leve af, når jeg kom hjem. I stedet for at skubbe frygten væk, inviterede jeg den ind. Når jeg alligevel ikke kunne slippe for den urostifter, kunne jeg lige så godt lære den at kende.”

Jeg hører latter rundt omkring. Der er vist nogen, der ved, hvad jeg taler om.

”Frygten fik lov til at udtrykke sig, men jeg tillod ikke at den tog over og efterlod mig i total panik. Jo, det skete en gang imellem. Kortvarigt. Men en visere del af mig vidste,

at hovedet var ved at løbe af med mig, og det fik mig til at stoppe op. Og lige der, i pausen mellem tankerne, huskede jeg at tage nogle dybe vejrtrækninger. Det virkede omgående. Bekymringerne, der altid handlede om den ukendte fremtid, forsvandt, og jeg var tilbage i nuet. Jeg øvede mig også på at erstatte de foruroligende tanker med nogle mere optimistiske. Det gjorde jeg mange gange i løbet af en dag. Men det var ikke alt. Jeg bad bønner, mange bønner. Og jeg sang. Flere timer om dagen sang jeg, mens jeg vandrede. Kendte sange og sange jeg digtede, mens jeg rytmisk skridt for skridt bevægede mig fremad. Sådan, lidt efter lidt fik jeg vendt frygt til tillid.”

”Pyha,” siger en kvinde lettet. ”Tak fordi du deler det. Selvom det var modigt af dig at lukke din virksomhed og tage ud på Caminoen, så er det godt at vide, at det ikke bare var let.”

”Selv tak. Det er godt at vide, at vi er flere i samme båd. Og så er det i øvrigt helt naturligt at ryste i bukserne og få sved på panden, når vi er i gang med at bevæge os udenfor vores komfortzone,” siger jeg med eftertryk. ”Men belønningen lader ikke vente på sig. For min erfaring er, at når vi føler frygten og alligevel tager et skridt hen imod vores drømme, så træder vores drømme mindst to skridt hen imod os.”

Jeg ser smil over hele linjen og tilføjer: ”Du vil aldrig fortryde, at du følger din drøm, men du vil sandsynligvis fortryde, hvis du ikke gør.”

To timer er fløjet afsted. Jeg skal til at runde aftenens foredrag af. Der er en varm og levende atmosfære i salen. Jeg suger taknemmeligt den livgivende stemning til mig.

”Efter mit sidste foredrag skrev en foredragsdeltager til mig, at hun endelig havde fundet modet til at sige sit job op og blive selvstændig. Hun havde allerede lavet aftale om en plads i et kontorfællesskab. Vi kan bruge hendes mod til at minde os selv om, at drømmene somme tider ligger meget tættere på,

end vi forestiller os. Spørgsmålet er om vi lytter og er åbne for at høre, hvad hjertet fortæller os.”

Jeg lader mine øjne tage en sidste tur hen over stolerækkerne. Smiler og dvæler et øjeblik ved Jakob på første række. Hjertets længsler har talt, mennesker har fundet mod. Det er så livsbekræftende!

Klokken er kvart i tre om natten. Jeg er lysvågen. Tankerne kredser om foredraget i aftes. Det føles stadig magisk. Sitrende energi bevæger sig i mig. Er det uro? Nej, det er vist nærmere *awakening*. For jeg mærker i den grad, at noget er ved at vågne i mig. Mit hjerte dunker taktfast. Dunk, dunk, dunk ... Jeg har hørt, at der er noget særligt med den 29. april i år. Noget specielt med stjernekonstellationen på himlen.

”Min kære skytsengel, har du et budskab til mig?” spørger jeg, mens jeg med taknemmeligt hjerte ser ud på den overflod af lysende stjerner, der fylder rummet og opretholder magien fra foredraget.

Jeg får ikke noget konkret svar, men kommer til at tænke på Jakob, manden der havde sagt sit arbejde op for at rejse ud i verden. Wow, det inspirerer. Jeg ler, da jeg genkalder mig hans svar på feedbackskemaet efter foredraget. På spørgsmålet: ’Hvad har motiveret dig til at komme?’ skrev han:

”Har selv gået turen og skal igen til oktober. (Det var så den fornuftige). Den ærlige: Så dit foto og syntes, du så skøn ud og ville se og høre, hvad du havde på hjerte. Og det var dejligt at lytte til dig.”

Jeg falder i søvn med et smil på læben.

Jordomrejse med engle og dæmoner

En bog om at gribe livet og vove eventyret.
Om kærlighedens fortryllende veje og grufulde vildveje.
Og om en 2000 kilometer lang pilgrimsvandring
fra Himalaya over Peru til det eksotiske Bali.

Læseren inviteres til at se dybt ind i livet,
til at stille spørgsmål og til frem for alt
at følge sandheden i sit eget hjerte.

Citat fra bogen:

”Det var sent, da vi skiltes, og det nåede at blive mørkt,
før jeg kom frem til den by, hvor jeg ville overnatte.
Inden da var jeg gået igennem en mørk skov og havde
følt mig som hovedpersonen i mit eget eventyr.
Jeg forstod, at denne rejse ikke er nogen sæbeopera,
det er en rejse for en helt og heltinde. Og derinde i
den mørke skov favnede jeg min heltindestatus.
Jeg bød heltinden velkommen i mit hjerte.”

’True Life’-genren.